

TABERNAKLET - GUDS BOLIG

av J. Rouw

Innhold

Innhold	2
TABERNAKLET - GUDS BOLIG	3
ET OVERBLIKK OVER TABERNAKLET	5
PORTEN	7
BRENNOFFERALTERET	9
RENSELESKARET	17
MODELLER	22
PLANKENE	23
SKYEN	27
FIRE FARGER	28
TRE INNGANGER	30
TELTTEPPENE	32
MEDARBEIDERE ØNSKET!	33
DET HELLIGE	34
YPPERSTEPRESTEN	39
DET ALLER HELLIGSTE	42
VELKOMMEN TIL GUDS HUS!	44
Anbefalte bøker	46

TABERNAKLET - GUDS BOLIG

Det var ikke et leirsted, likevel var der tusenvis av telt. I midten sto tabernaklet. Teltene hadde ikke akkurat friske farger, de var grå og svarte og gav husly til et nomadefolk i ørkenen. Ikke bare en liten stamme, men et helt folk på flere millioner mennesker, som var inndelt i tolv stammer. Dette var Israels folk.

Hver gang de fortsatte reisen, dannet de et endeløst tog av menn, kvinner, barn og kveg. Hver gang de slo opp teltene sine, laget de en kjempestor firkantet leir med tre stammer mot øst, tre mot sør, tre mot vest og tre mot nord. Hver gang ble tabernaklet bygget i midten. Det var Guds hus.

Egentlig harmonerte ikke de svarte teltene og det vakre huset, og folket selv var heller ikke i harmoni med Gud. I hvert eneste telt og familie var der sorg, tristhet, strid og vanskeligheter. Om vi kunne sett inn i teltene deres og lyttet! Om vi kunne sett inn i hvert hjerte! Hva ville vi da ha sett? Nøyaktig de samme ting som er i våre egne hjerter: selviskhet, stolthet, urene tanker, fiendskap, ja til og med hat.

Himmel på jord

Hvorfor står dette Guds hus blant disse menneskene? Hvorfor vil Gud i det hele tatt ha noe med slike mennesker å gjøre? Hvorfor overlater han ikke disse menneskene til seg selv? Hvorfor blir han ikke heller værende i sin himmel? Gud kommer ned. Han bygger dette huset på jorden. Gud ønsker å bo midt blant mennesker, og han ønsker at de skal bo nær ham.

Dette var ikke bare hans ønske da han bodde blant Israels folket. Han ønsker å bo blant mennesker nå, i vår tid, og i framtiden når en ny himmel og en ny jord framstår. 'Se, Guds bolig er hos menneskene, og Han skal bo hos dem...' (Åp 21,1-3). Du er velkommen hos Gud. Gud er kjærlighet.

Det vidunderlige huset

Huset laget av gull, var Guds hus.

Det taler om Guds Sønn.

Det taler om Gud og om himmelen.

Beskrivelsen av 'tabernaklet' eller 'teltboligen' i ørkenen, gir oss ikke bare detaljene til en helligdom, men antyder at en dypere mening er forbundet med dem. Hva ville være meningen med å fylle så mange kapitler i Bibelen med noe som bare er en liste over mål, vekt og materialer? Dette hus avspeiler i hele sin oppbygning Guds tanker. Det taler om himmelens herlighet, om byen av gull, det nye Jerusalem. Heb 9,23-24 sier at de enkelte ting i tabernaklet er avbilder av ting i himmelen.

Og hvem er himmelens midtpunkt? Det er den person som alle rikdommer og all herlighet finnes i, nemlig Guds Sønn, vår Herre Jesus Kristus. Han er midtpunktet for

alle Guds tanker fra evighet til evighet. Dette finner vi klart bevitnet i den Hellige Skrift. Følgelig er han åpenbaret gjentatte ganger i dette Guds hus i ørkenen, både i dets helhet og i dets enkelte deler.

Bibelen er Guds ord. Gud inspirerte menn, idet han inngav dem det de skulle skrive ned. På denne måten gav Gud oss den Hellige Skrift. I Bibelens andre bok, 2 Mosebok, finner vi tabernaklet beskrevet, ikke som en tørr oppramsing av detaljer, men som et bilde som blir levende, idet det åpenbarer byggmesterens tanker. Hver eneste detalj er fylt med mening. Vi kan søke og oppdage hva de betyr i Guds ord, for den Hellige Skrift forklarer seg selv.

Oppdraget

Dette hus skulle ikke bygges etter menneskelige påfunn. Det skulle bygges fordi Gud ønsket det. 'De skal lage en helligdom for Meg, så Jeg kan bo midt iblant dem' (2 Mos 25,8). Gud selv viste Moses bildet av det, da han oppholdt seg førti dager sammen med Gud på Sinai (2 Mos 24,18). Mens tabernaklet ble laget minnet Herren dem stadig om at det måtte være slik Gud hadde undervist Moses (2 Mos 39,42). Det skulle bli en bygning som ingen kunne ha forestilt seg av egen tankekraft.

ET OVERBLIKK OVER TABERNAKLET

La oss se litt nøyere på dette teltet. På avstand ser vi et gjerde av lintepper, 100 alen langt og 50 alen bredt festet til solide stolper (2 Mos 27,9.12). Etter våre mål vil det være omtrent 55 meter gange 27 meter. Selve huset hever seg 10 alen over gjerdet. Taket er hverken farget eller spesielt imponerende.

Sett herfra er det ikke noe særlig attraktivt i det hele tatt. Men nettopp slik er det med Guds ting. Den som ikke har gått inn i Guds hus forstår ikke guddommelige ting og guddommelige utsagn. For en slik person synes de å være meningsløse. Bibelen bekrefter denne tanke i 1 Kor 1,18.23. Da den Herre Jesus Kristus, Guds Sønn, var på jord, var det få som så at han var en helt spesiell person. Alt var skjult for dem. De syntes ikke at han var tiltrekkende i det hele tatt. 'Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Når vi så Ham, kunne vi ikke ha vår lyst i synet av ham. Han var foraktet og avvist . . . foraktet, og vi regnet Ham for intet.' (Jes 53,2-3).

Hver eneste troende vet dette ut fra egen erfaring. Til å begynne med var der ingen ting i Kristus som tiltrakk meg, men nå når jeg kjenner ham, blir han stadig større og mer kjær for meg.

Adgang forbudt

2 Mos 27,9-18

Idet vi nærmer oss gir inngjerdingen et stadig mer mektig inntrykk på oss. De hvite teppene står i sterk kontrast til de grå teltene rundt omkring, og gir umiddelbart et inntrykk av den renhet og hellighet som råder innenfor. På grunn av gjerdets høyde, som er fem alen eller nesten 3meter, kan ingen se over det. Gud viser seg ikke. Nei, der er ikke noe: 'Hjertelig velkommen!' Disse høye teppene synes heller å si: 'Ingen adgang!' Det er svært alvorlig å bli minnet om, at adgang til Gud er forbudt for alle.

Der var bare ett menneske som var like hvit og ren som disse teppene. Det var Kristus, det rene og fullkomne mennesket. Når du ser på disse teppene, er det naturlig at du spør deg selv om du er like ren? Er du skikket for et slikt sted?

Mange ønsker å følge Kristus. Det synes for dem å være det eneste rette å gjøre. Men den første lærdom Gud ønsker å gi oss, har med inngjerdingen å gjøre. Han vil at vi skal forstå at vi, vi som bor i de grå teltene, vi som kommer fra denne skitne verden, står i sterk kontrast til hans renhet. Han ønsker å lære oss at vi ikke uten videre kan komme til ham, vi kan ikke bare gå og stille oss ved siden av Kristus, eller bare uten videre begynne å følge ham. Hans renhet, hans syndefrihet, viser oss hvor tilskitnet vi er på innsiden.

Vi er alle tilskitnet, urene og syndige. 'Det er ingen som gjør godt . . . Med sine tunger har de utført svik . . . hele verden skal stå straffskyldig for Gud . . . alle har syndet og har mistet Guds ære' (Rom 3,10-23).

Er du ærlig nok til å innrømme din skyld, til å komme med ditt ødelagte liv til Gud, akkurat slik som du er? Om det er tilfelle, vil Gud gi deg adgang. På østsiden er der

en port, en åpen dør for den angrende synder.

PORTEN

2 Mos 27,16

For en bred og fin port det er! På grunn av våre synder, er det rimelig å tenke seg at Gud ville si: 'Alle må holde seg utenfor i evig mørke. Alle må gå fortapt.' Men nettopp på den bakgrunn er det at Guds nåde viser seg så overraskende. Han har laget en dør - for alle! Dette er evangeliets gode nyhet, det glade budskap, Gud har sørget for en dør. Og hvilken dør!

1. Døren er bred: tyve alen, omtrent 10 meter. Ikke mange dører er så brede. Guds kjærlighet laget en bred dør, så alle som vil kan gå inn. Slik har Gud sagt: 'Alle kan fritt komme inn.' Gud er en frelser og ønsker at alle mennesker skal bli frelst (1Tim 2,3,4). Hver den som vil kan komme (Åp 22,17).

2. Det er en vakker dør i fire farger: blå, purpur og skarlaget som er brodert på hvit bunn. Disse fargene gjør at døren ser innbydende ut. De taler om den Herre Jesus. Vi skal tale mer utførlig om fargene senere.

3. Det er lett å gå inn døren. Den er ikke laget av tre eller metall, det er et teppe som er 20 alen bredt og 5 alen høyt. Selv et barn kan gå inn. Unge og gamle er velkomne.

4. Der er bare èn dør. Den Herre Jesus selv forklarte betydningen av denne dør da han var på jord, da han sa: 'Jeg er døren. Hvis noen går inn gjennom Meg, skal han bli frelst' (Joh 10,9). Ved ham har vi adgang til Faderen (Ef 2,18;3,12).

Han alene er frelseren. 'Enhver blir salig i sin tro' sier mange, men det er simpelthen ikke sant.

Nei, der er bare èn vei til frelse. 'For det er èn Gud og èn Mellommann mellom Gud og mennesker, Mennesket Kristus Jesus' (1Tim 2,5). Han alene gir adgang til Guds bolig.

Den stengte dør

Men Bibelen sier også at èn dag vil døren bli lukket. Frelsens dør ble lukket i arken slik vi leser i 1 Mos 7,16-23. De som var utenfor druknet. Døren til bryllupsfesten ble lukket slik Matteus forteller i sitt evangelium (25,1-10). De fem dårlige brudepikene som ønsket å være tilstede ved bryllupet - kom for sent.

Der er bare to muligheter, enten er du innenfor eller så er du utenfor. Dersom du er innenfor blir du frelst og får ta del i festen for evig. Er du utenfor går du fortapt i den evige natt. Det er forskjellen mellom liv og død det er snakk om her, evig lys eller den mørkeste natt for evig. Enten går du inn ved den Herre Jesus Kristus, eller så forblir du utenfor. Også for deg kan døren plutselig bli lukket, dette kan skje i din dødstime, som kan komme uventet. Hvem vet når det vil finne sted? Eller kan hende døren vil bli lukket for deg i det øyeblikk Herren kommer igjen? Det kan også skje snart. Om du ikke har gått inn før det tidspunkt, vil du for alltid være for sent ute. Tenk over hva det vil bety for deg å stå foran en lukket dør, en dør som aldri vil åpnes igjen.

Utenfor vil der være gråt og tenners gnissel. Kanskje vil noen bebreide seg selv og si: 'Om jeg bare hadde gått inn da jeg leste heftet Tabernaklet - Guds bolig!'

Hvilken setning beskriver din situasjon?

Jeg er innenfor eller Jeg er utenfor

Hvilket av disse utsagn kan du stryke ut? Har du mot nok til å svare på en oppriktig måte?

Døren er fremdeles åpen. Kristus venter fremdeles med utstrakte armer og sier: 'Kom til meg med dine synder. Kom!'

BRENNOFFERALTERET

En av folket, en israelitt, nærmer seg. Han er ille til mote og urolig. Han har med seg en sau i band. Hva er det som tilskynder ham til å komme? Han frykter Gud. Han har syndet og hans samvittighet plager ham. Han kjenner den hellige Gud som bor i tabernaklet.

Skulle han heller løpe bort fra Gud kanskje? Nei, du kan ikke flykte fra Gud. Bare det å tenke på den rettferdige Gud gjør at mannen begynner å svette.

Forgården

Mannen fortsetter å gå, langs nordsiden av den hvite teppeveggen. Dens renhet påvirker hans samvittighet. Han kommer til østsiden. Der ser han den brede, åpne porten. Han nøler ikke lenger, men går inn. Nå står han i den romslige forgården. Foran ham hever det vidunderlige huset seg imponerende høyt. Solen brenner på sanden i forgården. Han føler det som om han står i Guds lys. Han føler at Gud ser rett gjennom hans klær og inn i hjertet, at Gud vet alt om ham.

En prest nærmer seg. 'Hva er i veien med deg?' spør presten. Mannen stammer: 'Jeg . . . jeg har syndet . . . og . . . Gud . . . må straffe . . .' 'Ja,' svarer presten, ' Du har kommet til rett sted.' Gud hadde gjort alt dette i stand spesielt for syndere, ikke for mennesker som tror de er gode.

Alter og offer

'Bare følg meg.' Snart står de nær den første gjenstand du møter på om du går inn i tabernaklet, nemlig det store kobberalteret til å ofre brennoffer på. Ordet 'alter' betyr 'et sted for offer.' Vi vil ikke engang våge å gjette hvor mange dyr som har blitt drept og brent der. Gjennom hele Bibelen blir vi fortalt om betydningen av alteret og offeret. Det taler om Kristus og hans forsoningsverk på korset. Dette er fokus for alle Guds tanker og det eneste grunnlag for frelse for syndere.

Alteret og de tusenvis av offer som har blitt ofret der opp gjennom århundrene gir et mektig bilde av Kristi fullkomne offer og hans forløsningsverk på korset. Fra evighet til evighet er forløserens kors det viktigste sted mellom himmel og jord.

Guds plan

Gud visste på forhånd hvordan det ville gå med skaperverket. Han kjente djevelens planer, som ønsker å ødelegge alt som er av Gud. Djevelen vil ikke ødelegge bare skaperverket, men også hver enkelt persons liv, idet han ønsker å dra alle med seg til evig ødeleggelse. Men lenge før hadde Gud en plan i sitt hjerte om at han ville frelse mennesket. Bare Gud kunne tenke ut en slik plan.

Han er den hellige Gud, som ikke kunne se gjennom fingrene med synd eller la den gå ustraffet hen. Gud er lys (1 Joh 1,5). Han må dømme mennesket med rettferdighet og

straffe det. Men om han gjør det, hvordan kan han da vise kjærlighet? Gud er kjærlighet (1 Joh 4,8.16). Så åpenbarte Gud planen: hans egen Sønn ville komme til jord og bli et menneske, for så å dø i skyldige synderes sted.

Gjennom hele det Gamle Testamente pekte hvert alter og hvert dyr, som ble bragt som offer, til Guds elskede Sønn, og til den måte som han en dag ville komme til jorden for å lide og dø på det grusomme korset.

Dø i stedet for . . .

'Jeg ser at du har tatt et dyr med for å ofre!' sier presten til mannen med sauene. 'Ja, jeg vet at jeg må det. Men må dyret virkelig dø?' 'Ja, for uten at blod blir utgydt er det ikke mulig å få tilgivelse' (Heb 9,22). 'Men offerdyret er jo uskyldig! Og mine barn er så glad i det. Sauene har vel ikke gjort noe galt?' 'Det er nettopp poenget. En person som selv er skyldig kan aldri ta en annens plass. Du har forspilt ditt liv ved din synd. Enten må du dø, eller må et uskyldig offer dø i ditt sted.'

'Legg din hånd på hode til dette lammet, for ved å gjøre det innrømmer du at du er skyldig og at lammet er uskyldig. Gud ser på denne handling som din identifikasjon med offerlammet. Din straffeskyld overføres til lammet. Når lammet dør vil du bli fri og uskyldig som lammet var før.'

Stille legger mannen sin hånd på lammets hode. Der er fremdeles noen forberedelser som gjenstår . . . kniven . . . og så, flyter lammets blod ned på ørkensanden. Det er et høytidelig syn. Likevel, mens mannen sukker tungt og løfter sine øyne et øyeblikk mot himmelen, føler han at en stor byrde faller fra skuldre sine. Lammet døde i hans sted. 'Det skal bli tilgitt ham' (3 Mos 4,31). 'Å Gud, jeg takker deg.'

Hva med deg?

Kan jeg spørre deg leser, ung eller gammel, om du i ditt sinn noen gang har nærmet deg Jesu kors på denne måten? Han, den hellige, den syndfrie, lider hinsides all beskrivelse. Han dør. Dette er Kristi lidelse som en stedfortreder. Men for hvem var det han led?

Ikke for alle mennesker. Tusener er likegyldige når det gjelder korset. De forsetter å leve, enten i syndens fornedrelse eller i deres egen selvtilfredshet, uten å ta hensyn til det faktum at der er en som har dødd for dem. Slik forsetter de til deres egen død, når de er forlatt for alltid.

Andre har sett på, og blitt betatt og påvirket, men de har aldri kommet til Gud slik som denne israelitt kom, som en synder.

Kristus døde for alle dem som har lagt deres hånd på lammet, Guds lam. Du kan også gjøre det. Du kan gjøre det med hendene foldet, idet du sier til ham som hang på korset: 'Jeg har også syndet, jeg har gjort meg fortjent til det kors, Herre Jesus, hvor du døde i mitt sted.' Da kan du løfte dine hender opp mot himmelen og si. 'Min Gud og Fader, jeg takker deg, jeg tror deg, jeg tror på det verk din Sønn har fullbrakt på korset. Og jeg takker deg i den Herre Jesu navn.'

I det øyeblikk vil Gud tilgi deg all din synd på grunn av Kristi blod. Du vil bli fri, fri for evig.

*På Guds Lam mitt øye hviler,
Lover, takker, priser ham,
Alle, alle mine synder
Bar han som uskyldig Lam.*

*Fred han gav samvittigheten
Ved å gå den tunge vei,
Da han led for mine synder.
Han for evig rensset meg.*

Hvor stort var alteret?

Presten tar lammet og bærer det til alteret. Først da får mannen virkelig se alteret. Det er fem alen langt og fem alen bredt. Dette er helt sikkert ikke en ren tilfeldighet.

I Bibelen står tallet fem for ansvar. Loven har fem bud som dekker menneskets oppførsel overfor Gud, og fem som dekker dets oppførsel overfor dets neste (2 Mos 20). Vi har fem fingre på hver hånd og fem tær på hver fot. Hva har jeg gjort med mine hender? Bare gode ting? I alle mine handlinger og i all min virksomhet er jeg ansvarlig overfor Gud. Hvor har våre føtter ført oss hen? Bare til steder Gud vil at vi skal gå? Sannheten er at vi har sviktet i alle ting, og for dette må vi gjøre regnskap overfor Gud. Vi er skyldige i å ha brutt alle bud, med hver hånd og fot. Ingen har levd opp til Guds krav. Vi har ikke bare overtrådt noen få av Guds bud, men alle, i det minste i vår tanke.

Alle som innrømmer denne sannhet kan komme til Guds alter, til korset. Her henger det fullkomne mennesket, Jesus Kristus, den eneste som i løpet av sitt liv på jorden var lydige mot alle Guds bud. Det er grunnen til at han var den eneste som kunne gjøre forsoningsverket og bære fram offeret til Gud.

Alteret har fire sider. Der er fire årstider og fire himmelretninger (Jes 11,12). I Bibelen er fire tallet for jorden. Det er grunnen til at vi så fire farger i porten og årsaken til at der er fire evangelier som taler om verdens frelser som kom til jorden for alle. Han er 'en løsepenge for alle' (1 Tim 2,6). Det betyr at han er tilgjengelig for alle.

Alle som vil kan bli frelst.

Du intet kan gjøre til frelse, For alt er fullbragt, den er din,

Din del er å motta og takke, Og Frelseren kaller deg sin.

Ei heller du synden kan sone, For nåden fortjener man ei,

Rettferdig du blir ved en annen Som tok hele skylden på seg.

Du selv ei kan skaffe deg drakten Som bæres av Frelserens brud.

Kun blodet alene deg tvetter, Så snehvit kan blive ditt skrud.

Ei heller hos Gud kjøpes bolig, Hos Herren kun gaver man får,

Kun 'komme' og 'tage' det lyder, For 'alle ting' rede jo står.

Alteret var tre alen høyt. Vi vet at Gud har åpenbart seg selv i tre personer. Gud Fader, Gud Sønn og Gud den Hellige Ånd. Har alle disse tre personene noe å gjøre med alteret, med forsoningsverket? Ja, alt! Hele guddommen var involvert i menneskets frelse.

Faderen gav Sønnen (1 Joh 4,14).

Sønnen gav seg selv (Gal 2,20).

Han ofret seg ved den evige Ånd (Heb 9,14).

I det sistnevnte skriftstedet er alle tre personene omtalt: Kristus, Sønnen ofret seg selv uten lyte til Gud Faderen ved den evige Ånd.

Alteret ble laget av tre

Alteret måtte lages av akasietre. Dette fikk de fra et tre som vokste i ørkenen, acacia arabica. Den Herre Jesus vokste opp for Guds ansikt som et ungtre, som en rot ut av tørr jord (Jes 53,2; 11,1). Treet er et bilde på hans menneskelighet, det har vokst opp av jorden. Vi leser at Den Herre Jesus ble født av en kvinne (Gal 4,4). I Jes 42,1 blir han kalt 'landets (jordens) frukt'.

Guds Sønn, Jesus Kristus er den sanne Gud og det evige liv (1 Joh 5,20). Vi bør aldri glemme dette, for han vil forbli det for all tid. Men han som var og er den evige Gud, kom i uendelig kjærlighet og nåde til jorden og ble et virkelig menneske. Hvorfor fornedret den allmektige skaper seg så mye? Det var for å kunne lide og dø (Heb 2,17). Som Gud kunne han ikke dø, det er helt klart. Det var umulig. Men han fikk del i kjøtt og blod, i alle ting ble han sine brødre lik. Han måtte bli menneske før han kunne utstå Guds dom i vårt sted. Han ble korsfestet i svakhet (2 Kor 13,4). Dette er det trematerialet i alteret taler om.

Kobberet

Alteret skinner i sollyset. Treet som alteret var laget av ble dekket med kobber. Kobber er et bilde på styrke (Job 40,13). Det må utvilsomt stor styrke til for å kunne utstå ilden i Guds dom. Vi finner støtte for denne tanke i 4 Mos 16, hvor vi leser om et opprør. Der var 250 menn som i ulydighet ønsket å ofre, men disse opprørerne ble fortært av ilden i Guds dom, versene 35-39. Men det mest bemerkelsesverdige er at kobberkarene som de bar i hendene utholdt den samme ild og ble ikke fortært. De 250 mennene lå døde, slått av et lyn, men der var ikke et merke på ildkarene. I dem var

der styrke nok til at de kunne utsettes for ilden i Guds dom og utstå den. Alteret ble dekket med kobberet fra disse ildkar.

Hvem hadde styrke nok til å utstå Guds dom? Hverken noe menneske eller noen engel hadde slik styrke. Bare den rettferdige og hellige Guds Sønn hadde slike kvaliteter. Hvilken person! Hvilken frelser! Han var sant menneske (treet). Han kunne utholde dommen (kobberet). Han alene kunne bringe offeret. Han alene kunne fullføre forløsningens store verk, det mennesket hadde ventet på i fire tusen år. Hans verk er tilstrekkelig til å bringe de fortapte til Gud. Ja, det er tilstrekkelig til å rense og gjenopprette hele skaperverket.

For noen år siden gjorde vitenskapsmenn en oppdagelse. En solid tredør dekket med kobber viste seg å være fullstendig brannsikker. Denne oppdagelse ble forelagt brannvesenet i London hvor den ble grundig testet. Døren tålte alle prøver og ble godkjent som brannsikker. Dette viser hvor nøyaktig Bibelen er; den ligger langt foran vitenskapen.

Risten, ilden og hornene på alteret

Ilden på alteret spraker. Halvveis opp på innsiden av alteret var der en rist, som veden ble lagt på. Her brant ilden Gud selv hadde tent (3 Mos 9,24).

Mannen blir sjokkert enda en gang da presten legger lammet på ilden. Hvilken flamme! 'Vår Gud er en fortærende ild,' sier Heb 12,29.

Dypt rørt ser israelitten lammet, hans stedfortreder, ta sin plass i flammene.

Jeg fortjener dom, men Kristus hang på korset, og utsto Guds brennende vrede. Det var forferdelig for ham! Han ble gjort til synd for oss så 'vi skulle bli Guds rettferdighet i Ham' (2 Kor 5,21). I tre timer var han i et redselsfullt mørke, forlatt av Gud (Mat 27,46). Stille tilbedelse og takksigelse er passende her!

Etter å ha betraktet denne kjærlighet og det fullbrakte verk, kan vi bedre forstå grunnen til at miskunn umulig kan bli vist den som forkaster Kristi kors. Ifølge Bibelen er ildsjøen den dom som venter den som nekter å akseptere dette offer.

Mannen viker tilbake noen få skritt. Da ser han et vidunderlig syn. Det store kobberalteret, hvor brennoffer ble ofret . . . flammene høyt over det . . . røyk som stiger opp mot himmelen . . . de fire horn på alterets fire hjørner dekket med blod . . . strekker seg opp mot himmelen . . . som om alteret strekker sine hender mot Gud . . . Alteret presenterer offeret for Gud!

Og slik blir alteret som offeret ofres på et bilde på den Herre Jesus. Akkurat som alteret har brakt offeret til Gud, har Kristus ofret seg selv til Gud. Dette gav verdi til hans offer. Denne vidunderlige person bar det fram. Nå kan vi forstå Mat 23,19. 'Dårer og blinde! For hva er størst, gaven eller alteretsom helliger gaven?' Alteret er større enn offeret, for alteret helliger offeret. Kristus er begge deler, både alter og offer. Han er også presten som lar offeret stige opp til Gud i flammene; han ofret seg selv på alteret.

Korset betyr ikke bare frelse for synderen. Der er mer forbundet med det, noe høyere og mer vidunderlig. Korset taler også klart om Sønnens hengivenhet til Faderen.

Sønnen gav seg selv for oss, men først og fremst gav han seg selv til Gud, som var

blitt vanæret av synden. Sønnen ønsket å herliggjøre Gud. Av sin egen frie vilje utsto han døden for å herliggjøre Gud. Da Gud, som Gud, skjulte sitt ansikt for ham som ble gjort til synd, hvilte samtidig Faderens blikk på Sønnen - fullt av kjærlighet. 'Derfor elsker Faderen meg, for jeg setter mitt liv til.'

Dette sa han selv i Joh 10,17.

Ingen hvile

Israelitten kommer med et lettelsens sukk. Alle hans synder er tatt bort. Han kan gå ut som en fri mann.

Plutselig tar han fatt i presten.

'Men om jeg synder igjen i morgen? Hva så?' 'Da må du komme tilbake med et nytt offer; en gjet eller et får eller noen få duer.' 'Og hva så om jeg synder igjen i neste uke?' 'Da må du bringe enda et offer! Jeg kommer aldri til å avslutte mitt arbeid her. Har du ikke lagt merke til at der ikke er noen stol her? Hverken i forgården eller i selve teltet er der noen stol. Der er ingen anledning til å sette seg ned for å hvile noe sted. Jeg har ikke lov til å sette meg ned i det hele tatt. Jeg kommer aldri til å bli ferdig, jeg hviler aldri.'

Forklaringen på dette finner vi i Heb 10,11. 'Hver prest står daglig og gjør tjeneste og bærer mange ganger fram de samme ofrene . . .' Hvorfor fikk han ikke lov til å sette seg ned i tabernaklet, der hvor han utførte sin tjente? Det var fordi han levde i det Gamle Testamentets tid, med andre ord, før korset. Det store forløsningsverket var enda ikke fullført, og hvile var derfor ikke mulig.

Utallige offer ble brakt fram til alteret. Bare i 1Kong 8,63 leser vi at 22000 okser og 120000 sauer ble slaktet under innvielsen av Salomos tempel. Allikevel kunne ikke alle disse ofrene ta bort synder. 'For det er ikke mulig at blodet av okser og bukker kan ta bort synder' (Heb 10,4). Til tross for dette vet vi at synder ble tilgitt under den gamle pakt, slik vi har sett israelitten bli. I Salme 32 sier David: 'Salig er den som har fått sin overtredelse tilgitt, og sin synd dekket over.'

Men den tilgivelsen var bare midlertidig, for når en person syndet igjen, måtte han bringe et nytt offer. Tilgivelse ble gitt i lys av det virkelige offerlam, som en dag ville bli ofret på korset (Rom 3,25).

Der kunne ikke bli noen hvile, nye offer måtte stadig ofres. Og hva ble resultatet? Les Heb 10,11. Ingen av de offer som ble ofret på alteret kunne noen gang ta bort synd.

Derfor er der ikke noen stol i tabernaklet.

Et triumfrop

På denne bakgrunn ser vi klart den store kontrast som vår frelser og forløser er til alt dette. 'Men Kristus,' skriver apostelen, og forklarer hvordan han, etter å ha utholdt korset 'fant en evig forløsning,' for han er 'åpenbart for å ta bort synden ved å gi Seg Selv som offer' og har deretter 'for alltid satt seg ved Guds høyre hånd' (Heb 9,12,26;

10,12).

Den gamle pakt krevde en jordisk prest - nå dreier det seg om en himmelsk prest.

Den gamle pakt krevde et dyreoffer - nå dreier det seg om Guds lam.

Den gamle pakt krevde mange offer - nå dreier alt seg om ett offer.

Den gamle pakt krevde gjentatte offer - nå er det snakk om bare ett offer.

Før var det viktige ordet 'å stå' - nå er det 'å sitte.'

Før kunne det sies om offertjenesten 'aldri fullført' - nå er det 'fullført for alltid.'

Før var der 'ingen forlatelse for synder' - nå er der full tilgivelse.

Før måtte en si at det kun var en 'midlertidig tilgivelse' - nå er der fullstendig tilgivelse for tid og evighet.

Fullkommen hvile

Den Herre Jesus har satt seg, han hviler. Han har gått inn til sin hvile (Heb 4,10). Etter tre timer med bitter lidelse på korset, ropte han: 'Det er fullbrakt.'

Alt har blitt gjort. Der gjenstår ingen ting som må gjøres unntatt det å komme til ham som en fortapt synder. Kommer du slik i all oppriktighet, akkurat som du er, og legger din hånd på offeret, idet du innrømmer din skyld og bekjenner dine synder, blir du frelst. Dette kaller Bibelen 'omvendelse' eller å snu seg rundt. 'Hvis vi bekjenner våre synder, er Han trofast og rettferdig, så Han tilgir oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet' (1 Joh 1,9). Tro på ham, stol på ham.

Takk ham for denne fullkomne forløsning.

Å, betvil ei at blodet utsletter din skyld,

Husk hva Gud selv i Ordet har sagt.

Hans besluttede råd ble ved Sønnen utført,

Alt er gjort, og forsoning fullbrakt.

Se, se, se og lev!

Der er liv i et blikk på det slaktede Lam,

Der er frelse, o synder, for deg!

Vet du hvem som også hviler? Gud Faderen. Gud er fullstendig tilfredsstilt. Han hviler i det verk som Sønnen fullførte på korset.

Du kan hvile i det samme offer som Gud hviler i.

Kun i ham har Gud sin glede,
Kun i ham min fred består,
Å hvor salig er den hvile,
Den hver tanke overgår!

Og med hvile søt i hjertet,
Gjennom strid og trengsel her,
Vandrer jeg til herligheten,
Hvor han har beredt meg sted.

En gang i framtiden, når alle de forløste er i himmelen, vil de ikke synge om seg selv.
De ser ikke på seg selv som verdige, men lovsynger en annen:

Verdig er Lammet som ble slaktet,
til å få
makt og rikdom
og visdom og styrke
og ære og pris og velsignelse
(Åp 5,12).

RENSESESKARET

2 Mos 30,17-21

Da israelitten legger merke til en annen person borte ved renseseskaret, spør han: 'Unnskyld, men kan du fortelle meg hvorfor mannen der borte vasker hendene og føttene så omhyggelig?'

'Vel, han er også prest, som du kan se på hans hvite drakt og det broderte belte. Han må vaske seg så han kan bli skikket til å gå inn i helligdommen som en rensset prest. Det er ikke noe som er beregnet på deg, for du har nemlig ikke lov til å gå inn i det hellige. Du er en vanlig israelitt. Det er ikke engang tillatt for levittene å gå inn der, selv om de er prestens tjenere. De har bare lov til å gå inn i forgården, og å bære helligdommen og dens inventar på deres skuldre når Israel reiser fra sted til sted i ørkenen. Bare prestene kan gå inn, for de er ypperstepresten Arons sønner. Fordi Gud er hellig og de hele tiden gjør seg urene, har de fått strenge pålegg om å vaske seg i renseseskaret. Ellers ville de ikke noen gang være i stand til å utføre en ren tjeneste for Gud!'

Det var situasjonen på det Gamle Testamentets tid. For denne israelitten var ikke renseseskaret særlig viktig. Han fikk ikke lov til å gå lengre enn til alteret. For presten derimot var renseseskaret viktig; det var noe han daglig var opptatt med. Og for deg som leser dette, er renseseskaret også svært viktig med en gang du har akseptert offeret.

Vi er alle prester

De som har akseptert offeret er ikke bare rensset for deres synder, de er også gjort til prester. I Åp 1,5-6 leser vi at den Herre Jesus elsker sine egne og har gjort dem til prester for sin Gud og Far. Nå er der et allment presteskap som består av alle troende. Alle Guds barn er prester. Det Nye Testamente anerkjenner ikke en spesiell prestestand, eller legfolk for den saks skyld.

Apostelen Peter sier til de troende han skriver til: Dere er 'et hellig presteskap, til å bære fram åndelige offer . . . et kongelig presteskap . . . , så dere skal forkynne Hans underfulle storverk, Han som kalte dere ut av mørket og inn i Sitt underfulle lys' (1 Pet 2,5,9).

Tvil

Hvordan kan det ha seg at så mange sanne kristne ikke har den visshet som troen gir? De har innrømmet at de var skyldige og fortapte. De har kommet til alteret (korset), og lagt hånden på offeret. De har hatt øyeblikk da de stolte på ordene 'Jesu Kristi, Hans Sønnns blod renses oss fra all synd' (1 Joh 1,7). Kanskje har de også takket for frelsen. Ja, det å takke er svært viktig, for takknemlighet skulle følge automatisk når en har mottatt en gave (Joh 1,12,13; Kol 1,12).

Men plutselig ble alt rundt dem mørkt igjen. De så med sorg at de fremdeles syndet. Det så ut for dem som om der ingen virkelig forandring hadde funnet sted i det hele tatt. De var den som de alltid hadde vært. Var deres omvendelse ekte? Tvilen trengte seg inn i deres hjerter.

Engang frelst, alltid frelst

Må vi omvende oss igjen og igjen? Må vi gjenta vår bønn om forløsning ved blodet, vi som stadig snubler og reiser oss igjen? Skal vi alltid være usikre? Det er helt klart ikke Guds tanke. Der er en misforståelse her som har oppstått fordi en ikke klart har forstått betydningen av alteret og renselseskaret.

Dette sier alteret til en vantro:

Du er en synder. Men på grunn av Kristi lidelse og død på korset, er verket fullendt. Hans blod gjør det mulig å gi alle som bekjenner deres synder og tror på Kristus, en evig forløsning. Verdien av Kristi verk varer for alltid. Det trenger aldri å gjentas.

Renselseskaret sier til den troende:

Du er et Guds barn, men du kan fremdeles bli uren ved synd. Denne urenhet fjernes ved at du bekjenner din synd. Av den grunn er den Herre Jesus vår talsmann hos Faderen. Han renser våre føtter ved vannbadet i ordet. Dette må ofte gjentas.

Vann renser

Renselseskaret er den andre gjenstand på veien til Guds helligdom. Det er fylt med vann. Hva betyr vann i Bibelen? Ef 5,26 sier at Kristus renser menigheten ved vannbadet i ordet. Joh 15,3 sier: 'Dere er alt rene på grunn av det ord Jeg har talt til dere'. I disse skriftstedene symboliserer vann Guds ords rensende virkning på en person.

Blod og vann

Etter at Kristus var død, stakk en soldat et spyd inn i siden hans, og vann og blod kom ut Joh 19,34. Blodet taler om forsoning, mens vann taler om renselse (1 Joh 5,6). Forløsningens blod blir anvendt på en person ved hans omvendelse. Etterpå er der en regelmessig gjentakelse av den renselsesprosess som utføres med vann, som renselseskaret minner oss om.

Med det samme vi forstår betydningen av forsoningen og har erfart den gjentatte renselse med vann, Guds ord, vil all tvil forsvinne. Vi kan fremdeles være i tvil om mange ting i vårt liv, men når det gjelder frelse har vi full visshet.

Del i ham og med ham

Folkene i Østen brukte ikke sko og sokker, men bare sandaler. Deres føtter ble derfor selvfølgelig snart skitne, spesielt når de svettet i varmt vær. I tillegg må vi huske på at

deres veier var langt mer støvete enn våre er. Siden det å ligge på møbelstoffet rundt bordet med uvaskede føtter ikke var tillatt, var det skikk å vaske gjestenes føtter før et måltid (Luk 7,36-50).

Den siste kvelden Kristus var sammen med sine disipler før sin død, kranglet de om hvem som var den største blant dem. Da vasket den Herre Jesus deres føtter. Han ble alles tjener. Dette ble for mye for Peter. Da sa Mesteren til ham: 'Hvis Jeg ikke vasker deg, har du ikke del med Meg' (Joh 13,8). Det som er betydningsfullt her er uttrykket: 'del med Meg.'

Det å få våre føtter vasket gir oss ikke del i ham, det får vi ved alteret, ved korset. I vårt daglige liv må vi på en praktisk måte opprettholde den del - det er samfunn - med ham.

Behovet for å vaske føttene

En troende må alltid vende tilbake til renselseskaret, Guds ord. En som vandrer gjennom ørkenen kan ikke unngå å bli skitten på føttene. På samme måte vil hver eneste troende bli uren av det onde, selv når han ikke er seg bevisst å ha begått synd. Ting vi hører og spesielt ting vi ser i verden blir en årsak urenheter i våre liv. Selv om vi ikke har begått en synd, trenger vi likevel å bli rensset ved renselseskaret igjen og igjen.

Hvem vasker føttene våre?

Selv om det er vanskelig å tro, er det den Herre Jesus selv som vasker føttene våre. Ved hjelp av vannet, som er Guds ord, virker han i sine egne.

Kanskje vi hører ordet, eller leser det selv. Uansett på hvilken måte det kommer til oss, så har det en evne til å ransake oss, så vi kan se det gale vi har gjort. Den Hellige Skrift er ren og fullkommen, slik at vi i møte med Ordet oppdager at dette eller hint er galt i vårt liv.

Dette er hans måte å få oss til å innrømme det gale vi har gjort. Han leder oss til å angre og bekjenne det vi har gjort. Med det samme vi har bekjent, er vi tilgitt. Da har vi som troende et rensset liv.

Denne renselsen finner sted fordi den Herre Jesus er vår talsmann hos Faderen. 1 Joh 2,1,2 sier først, 'Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde'. Det er hva Faderen forventer av sine barn, selv om han vet at i praksis ender det ofte annerledes. Derfor fortsetter verset på denne måten: 'Og hvis noen synder, har vi en Talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den rettferdige.' Med andre ord, dersom noen synder er hans situasjon allikevel ikke håpløs, for vi har en talsmann hos Faderen.

Når bør vi bekjenne?

Noen venner diskuterte dette som har med fotvasking å gjøre. En sa: 'Jeg har gjort det til en vane på lørdagskvelden å granske alt som ikke har vært rett i mitt liv de siste dagene. Jeg bekjenner så dette for Gud og kan dermed starte søndagen med glede.' En annen uttrykte det slik: 'Jeg venter ikke til lørdag kveld, jeg tenker over alt jeg har

gjort hver kveld før jeg går og legger meg.' Til slutt forklarte den tredje hvordan han praktiserte dette: 'Hver gang jeg gjør eller sier noe som er galt, bekjenner jeg det umiddelbart, eller i det minste så snart som mulig. Idet en gal tanke dukker opp, dømmer jeg den, og forviser den fra mitt hjerte.'

Hvem av disse tre synes du handlet mest i samsvar med Mesterens vilje? Hvem av dem gjør seg mest nytte av Kristi tjeneste som talsmann?

Et barn

Når et barn er ulydig mot sin far eller mor, er det fremdeles deres barn. Deres familieforbindelse har sin grunn i fødsel og kan ikke forandres eller gjøres til intet. Men et barn som har oppført seg dårlig kan ikke være lykkelig eller nyte et nært forhold til sin far - der er blitt en avstand mellom dem.

Det er det samme med en troende som har syndet. Han er fremdeles et Guds barn, men han har vært ulydig og kan derfor ikke glede seg i samfunnet med Faderen. Han har ingen frihet til å be og savner samfunnet med Faderen. For at samfunnet skal bli gjenopprettet, må han ærlig bekjenne sin synd. Han behøver ikke komme som en fortapt synder til Gud, men heller som et barn til sin Fader.

Det er betydningen av renselseskaret. Det er åpenbart av stor viktighet i den troendes liv. Renselseskaret formaner ham til å vandre forsiktig, så han ikke gjør sin Fader sorg. Men hver gang han faller og ved nåde blir reist opp igjen, får han en fornyet fred og et fortrolig samfunn med sin Fader som ikke kan beskrives med ord.

Den utrettelige tjener

Kjære bror og søster, la Kristus få vaske dine føtter. Bekjenn alltid dine synder, så du kan bli gjenopprettet til samfunn med ham! Han blir nemlig bedrøvet når du ikke gjør det, og han gleder seg når det skjer. Vi kan med sikkerhet si at det gjør ham vondt når du ikke er i hans nærhet. Åpne ditt hjerte for ham. Tillat ham å fjerne alt som vil hindre din fred. Dersom du gjør det vil der bli mer kraft i ditt liv, mer velsignelse for deg, og mer frukt for ham.

Hvor ufattelig stor må ikke vår Frelsers kjærlighet være! Å vaske våre føtter er ikke akkurat en behagelig oppgave, likevel gjør han det igjen og igjen. På jorden var han en tjener for alle. Han er fremdeles vår tjener. Han ber for oss. Han lever for oss. Når vi er med ham i herligheten, vil han ikke lenger vaske våre føtter. Men selv da vil han forsette sin tjeneste. Selv i himmelen vil han tjene sine egne. Han vil gjøre det i all evighet (Luk 12,37).

All hans tjeneste er tilgjengelig for alle hans egne!

Størrelsen

Ingen dimensjoner er oppgitt når det gjelder renselseskaret. Dette er kanskje fordi den nåde som renser den kristne under hans vandring her er uendelig? Dessverre er det ofte slik at en kristen går seg vill og synder. Men Gud er alltid rede til å rense oss og gjenopprette oss etterat vi har bekjent våre nederlag. Hans kjærlighet er grenseløs.

Kvinnernes speil

Hvor kom kobberet fra som renseskaret ble laget av? I 2 Mos 38,8 leser vi at renseskaret ble laget av kvinnernes speil. De hadde gitt dem til bruk i Guds tjeneste. På den tid var det ikke glass, så speilene ble laget av polert kobber. Hva hadde disse speilene blitt brukt til? Kvinnerne hadde sett på sitt speilbilde, og kanskje til og med beundret seg selv. Det som engang hadde stimulert deres forfølgelse, skulle nå tjene en høyere hensikt. De gav sine speil til Gud og han fikk dem smeltet om for å gjøre dem til en kostelig gjenstand i sitt hus. Det ble laget et nytt slags speil av dem, et speil som skulle medvirke til at de gransket sine feiltrinn og dømte seg selv. I Guds ord, som vannet er et bilde på, kan vi granske oss selv som i et speil. De feilene vi da oppdager kan fjernes, og vi blir rensket.

Kvinnerne gav kobberspeilene sine til tjenesten i hans hus. Har vi noen gang gitt noe til Gud? Gud har gitt oss evner og gaver. Beholder vi disse for oss selv? Eller overgir vi dem til hans tjeneste? Om vi gjør det, vil han gjøre noe skjønt ut av dem. Det som blir gitt til ham, vil han forvandle. Han renser det og bruker det til sin egen pris og ære!

MODELLER

En rekke entusiaster har prøvd å bygge modeller av tabernaklet i en redusert målestokk. De fulgte de detaljerte beskrivelsene for alle materialene, gjenstandene og målene som er oppgitt i 2 Mos 25- 40. Den modellen som er avbildet i dette heftet ble bygd etter en målestokk på 1:25 (omtrent en halv tomme til en fot) av håndverkere innen forskjellige felt, under veiledning av den avdøde Paul F. Keine fra Sveits. Virkelig gull og sølv ble brukt i denne modellen.

Hvis vi sammenligner forskjellige modeller av tabernaklet, vil vi finne ubetydelige forskjeller. Ingen kjenner, for eksempel, formen på renseskaret eller den nøyaktige stilling kjerubene inntok over nådestolen. Det er fordi vi har detaljerte spesifikasjonene av hvordan tingene skulle lages, men vi mangler tegningene. Moses trengte ikke tegning for Gud hadde vist ham hele bildet på fjellet (2 Mos 24).

For oss har Gud utelatt alt som ikke hadde noen åndelig betydning, og gjort kjent alt det han anså for nødvendig for å kunne meddele sine tanker om sitt hus.

PLANKENE

2 Mos 26, 15-30

La oss nå undersøke hvordan huset er bygget. Det ble bygd i tre, av store planker. Hver eneste planke var 10 alen høy (5 meter) og 1,5 alen bred (75 cm). Alt i alt var der 48 slike planker. Den samme tresorten som ble brukt til å bygge alteret, akasietre eller shittim tre, ble brukt også for å bygge tabernaklet. Treet som vokste opp av jorden, taler derfor også her om det faktum at den Herre Jesus var et virkelig menneske, født av en kvinne.

Gull

En enorm mengde gull måtte til. Gud hadde i sitt forsyn gitt israelittene dette, sammen med andre skatter, da de forlot Egypt (2 Mos 12,35-36). Inne i helligdommen må gullet glans ha vært et vakkert og samtidig et fryktinngytende syn!

Det kosteligste metall, gullet, finner vi omtalt gjennom hele Bibelen fra 1 Mos 2 av, hvor vi leser om Edens hage. Ned gjennom historien har gullet vært gjenstand for menneskets begjær på en helt spesiell måte. Også i beskrivelsen av det nye Jerusalem i Åp 21 finner vi en overflod av gull. Det sies at byen har Guds herlighet og at den er bygget av rent gull. Gull taler om himmelen, om Guds herlighet.

Trematerialet i plankene framstiller Kristi sanne menneskelighet, mens gullet framstiller hans guddommelige herlighet. I sin vandring på jord var han både Gud og menneske i èn person, Gud åpenbart i kjød (1Tim 3,16). Ved første blikk så folk kun hans menneskelighet, bare noen få oppdaget gullet, hans guddom. For Faderen var det motsatt, akkurat som med plankene i dette huset, så han først gullet, sin Sønnns guddom. Men Faderens øye så mer, skjult inni var hans sanne menneskelighet.

En kristen ligner også en slik planke av tre, han er et menneske på jorden. Men han er likesom dekket med gull. Dette er selvsagt et stort under, men Bibelen sier at alle troende, hvert eneste Guds barn, er kledd med Guds rettferdighet (2 Kor 5,21). Akkurat som den fortapte sønn i Luk 15 fikk den beste kledning fra sin far, så kan hver eneste troende si: 'Jeg vil glede meg stort i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For Han har kledd meg i frelsens kledning, i rettferdighetens kappe har han hyllet meg' (Jes 61,10).

Likesom gullet dekket plankene, er den troende 'et menneske i Kristus' (2 Kor 12,2), derfor er han kledd med himmelsk herlighet.

Gud bor i Kristus

Plankene som var dekket med gull dannet veggene i tabernaklet. Stedet hvor Gud bodde. Senere kom Guds Sønn til jorden. Da bodde Gud i ham, i den Herre Jesus, ' at

hele fylden skulle bo i Ham' (Kol 1,19).

Gud bor i hver eneste troende

Etter at Kristus gikk til himmelen, er hver eneste troende et tempel som Gud den Hellige Ånd bor i. 'Eller vet dere ikke at legemet deres er et tempel for Den Hellige Ånd, som er i dere' (1 Kor 6,19).

Gud bor i menigheten

Disse plankene som sto tett ved siden av hverandre, dannet Guds bolig på jord. På samme måten er der en Guds bolig i våre dager. Det er Guds hensikt at alle troende sammen skulle danne det hus Gud bor i i dag. Nå bor nemlig ikke Gud i et materielt hus av gull, eller i et steintempel som i Salomos dager.

Guds hus er den levende Guds menighet, slik det står i 1 Tim 3,15. Ef 2,22 lærer oss at de troende er bygget sammen til en Guds bolig i Ånden. Det skulle jo være klart nok! 'Vi er Hans hus' sies det i Hebreerbrevet. De troende i det Nye Testamentet dannet Guds hus, akkurat som alle troende gjør det i dag.

Sammen danner alle Guds barn Kristi menighet. De (slik Peter uttrykker det i det andre kapittel av sitt første brev) er 'som levende steiner, bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap.'

Denne sannhet lar seg fremdeles praktisere!

Det er synd at troende ikke lenger står sammen skulder ved skulder slik som plankene gjorde det i tabernaklet. Vi vet dessverre at splittelser har funnet sted blant de kristne og slik spredt dem fra hverandre. Etter menighetens begynnelse, slik den er beskrevet i Apostlenes gjerninger, var der enhet blant de kristne en kort tid. Paulus skrev til korinterne på denne måten, 'Dere er den levende Guds tempel. Som Gud har sagt: Jeg vil bo hos dem . . .' (2 Kor 6,16). Det er mulig også for oss å kjenne denne enhet av alle sanne Guds barn. Vi kan komme sammen på dette grunnlag, 'legemets' enhet. Dette kan bli virkeliggjort og erfart selv i dag. Vil han som bestemte hver eneste detalj når det gjalt Israelfolkets jordiske tilbedelse, ikke lede sine barn i vår tid også? Det vil han helt sikkert! Men hvor skal vi finne denne ledelse? Hvor ellers enn i Guds ord?

Når vi, i samsvar med Guds ord, skiller oss fra de vantro (2 Kor 6,17), og går sammen med de som kaller på Herren av et rent hjerte (2 Tim 2,19-22), da kommer vi sammen til den Herre Jesu navn. Å samles i, eller til, hans navn er å samles rundt ham selv. Da er den Herre Jesus vårt midtpunkt. Han leder. Han er autoriteten. Han alene fører forsetet. De som kommer sammen på denne måten har hans løfte, gitt i Mat 18,20, at han vil være i deres midte.

Var alle disse plankene uten forbindelse?

2 Mos 26,26-29

Nei, det var de ikke. Akkurat som stavene i en tønne blir holdt sammen av

tønnebandene, så var der fire tverrbjelker, stukket inn i gullringer, som holdt plankene sammen og fikk dem til å stå støtt.

I begynnelsen, da menigheten nettopp var blitt dannet (Apg 2), var der også fire ting som holdt dem sammen. Vers 42 sier at de holdt trofast fast ved

apostlenes lære

samfunnet,

brødsbrytelsen,

og bønnene.

Utenom disse var der en tverrbjelke som ikke kunne sees fra utsiden. Den gikk tvers gjennom plankene midt inne i dem. Denne tverrbjelken ligner kjærligheten, som er fullkommenhetens bånd (Kol 3,14).

Grunnvollen

2 Mos 26, 19-25

Grunnvollen til dette huset måtte være ganske solid, for det sto rett på ørkensanden. Det viktigste når det gjelder byggingen av et hus er selve grunnvollen, den må være massiv. Den guddommelige arkitekt hadde bestemt at fundamentet på hans hus skulle bestå av store sokler av sølv, der hver sokkel veide omtrent 45 kilo. To sokler ble plassert under hver planke. Hver planke hadde to tapper festet ved den nedre enden, og i hver sølvsokkel var der et hull. Hver av tappene passet i en av hullene i sølvfundamentet. Hvilken kostbar grunnvoll!

Sølv

2 Mos 30, 11-16; 38, 25- 28

Hvor kom alt sølv fra? Gud hadde bedt Moses å telle folket, alle menn fra 20 til 50, skulle registreres. Alle som var med i denne tellingen måtte betale med sølv. Det ble kalt løsepenger, eller forsonings-sølv. Forløsningsprisen var den samme for alle, både den rike og den fattige måtte betale en halv sekel sølv. Dette prinsipp er det samme også i dag, en person blir bare reknet blant det sanne Guds folk, som en som tilhører den Herre Jesus Kristus menighet, når forløsningsprisen har blitt betalt for han eller henne.

Tabernaklets grunnvoll ble laget av dette sølv. For hver av de 48 plankene var der to sokler. Hele Guds hus og hver enkelt planke hvilte altså på den forløsningsprisen som var blitt betalt.

Gjennom hele Bibelen blir sølv brukt som betalingsmiddel. Abraham kjøpte en mark for 400 sølvpenge. Josef, en ung mann, ble solgt for 20 sølvstykker, mens Judas solgte sin Mester for 30 sølvpenge. I noen språk er ordet for sølv og ordet for penge det samme. Bibelen bruker sølv som et bilde på den pris Kristus betalte for å gjøre forsoning. Den prisen var hans dyrebare blod. Hvilken kostbar pris!

Guds hus er i våre dager grunnlagt på den samme grunn, forsoningens pris, den høye pris vår forløser måtte betale for vår forløsning. De tanker vi finner uttrykt i dette Guds hus, og som har blitt realisert i menigheten, kan bare være av guddommelig opprinnelse.

Vi er ikke forløst, eller kjøpt, med sølv eller gull, men ved Kristi dyrebare blod, som av et lam uten lyte eller flekk (1 Pet 1,18-19).

SKYEN

En sky hvilte over tabernaklet, over det sted hvor arken sto. Denne sky indikerte at Gud var til stede. Den fungerte også som en guide når Guds folk dro gjennom ørkenen (2 Mos 40, 36-38). Når skyen løftet seg fra tabernaklet, måtte bygningen tas ned i samsvar med (4 Mos 4). Hele nasjonen ble stilt opp på rekke, klar til avmarsj. Så gikk de avgårde. Hvor? I den retning Gud viste ved hjelp av skyen. Gud var deres guide. Hvor langt måtte de gå? Til det stedet hvor skyen stoppet. Så måtte tabernaklet settes opp igjen før skyen igjen hvilte over bygningen. I 4 Mos 9,15-23 finner vi en levende beskrivelse av dette (se også kap. 10,33-36).

Hva med oss? Vi har ingen skystøtte. Likevel så lenge vi er i verden, som er en ørken for den kristne, har vi en god leder. Ikke i form av en synlig sky, men i den Hellige Ånd, som bor i oss. Alle som har kommet til Gud med sine synder og tror på den Herre Jesus Kristus har denne guddommelige gjest boende i seg. Ef 1,3-13 og 1 Kor 6,19 bekrefter dette.

Den Hellige Ånd leder de troende når de vender seg til Gud i bønn, og setter sin lit til ham. Dersom noen sier: 'Jeg kjenner ikke veien, Herre, led meg! Vær min guide!' da vil de bli ledet trygt, og bevart fra å komme på avveier. 'Jeg vil rettlede deg og vise deg veien du skal gå. Jeg vil gi deg råd med Mitt øye' (Sal 32,8).

FIRE FARGER

Tabernaklets tepper var alle vevd i og brodert med følgende fire farger: hvitt, blått, purpur og skarlagan.

La oss se litt nøyere på disse fargene og prøve å oppdage hva Ordet sier om dem. Når vi gjør det vil vi legge merke til at de forteller oss forskjellige ting om den Herre Jesus. Kunne det vært annerledes? Han har mange herligheter og tabernaklet reflekterer mange fasetter av hans skjønnhet. Faderen kjenner ham fullt ut (Mat 11,27). Det er Faderens glede å vise sine barn noen av de skattene som er skjult i hans elskede Sønn.

I de fire evangeliene blir fire forskjellige aspekt av Herrens person beskrevet. Vi finner de samme sidene av hans personlighet framstilt i tabernaklets farger.

Hvitt lin

Den første fargen er hvitt. Den hvite linen taler om renhet og rettferdighet.

Tenk på den store hvite trone i Åp 20, og det rene, fine lin, som betegner de helliges rettferdige gjerninger i Åp 19,8. Det hvite lin i teppene står for Kristi renhet. I linen ser vi hans rene og fullkomne liv, han som alltid tjente Gud og menneskene. Han var det fullkomne mennesket og den trofaste tjeneren. I Markusevangeliet spesielt er han framstilt i dette lys.

Blått

Det er ikke så vanskelig å forstå betydningen av blåfargen. Bare se opp til himmelen. Kristus blir kalt 'Herren fra himmelen' (1 Kor 15,47), og 'herlighetens Herre' (1 Kor 2,8). Mens han var på jorden var han den 'som kommer fra himmelen' (Joh 3,31); ja til og med den 'som er i himmelen' (Joh 3,13).

Han ble menneske, men han var fremdeles Guds Sønn. Jesus Kristus er den sanne Gud og det evige liv (1 Joh 5,20). Johannes evangelium framstiller ham som Guds Sønn.

Purpur

Dette var en svært kostbar farge som bare konger og rike folk hadde råd til å kjøpe. Det er bemerkelsesverdig at i Skriften blir purpur praktisk talt bare omtalt i forbindelse med personer som opptrer utenfor Israel. Det er spesielt ved hoffene i de store rikene Bibelen taler om personer som er kledd i purpurfarget tøy. (NB! Fotnote på b39: I Dom 8,26 sies det at de Midianitiske kongene hadde purpur kapper. Andre land vi finner purpur forbundet med er: Tyrus (2 Krøn 2,13-14; Persia Ester 1,6;8,15); Elisja d. e. Javan eller Grekenland (Esek 27, 7; 1 Krøn 1,7); Syria (Esek 27,16); Babylon (Dan 5,29). Alle disse land dannet en stor sirkel rundt Israel).

Purpur står for verdensomfattende rikdommer. Den er forbundet med den Herre Jesu herlighet som Menneskesønnen, slik han er framstilt i Sal 8, hvor alt er underlagt ham. Lukasevangeliet framstiller den Herre Jesus på denne måten. Vi leser der om Menneskesønnen, men selv i lidelser og død er han Herrenes herre og kongenes konge.

Skarlagen

Skarlagen i kontrast til purpur finnes i Skriften bare i forbindelse med Israel. Denne fargen var også kostbar. Den Herre Jesus vil være i besittelse denne storhet og kongelige herlighet som Israels konge. Bare i Mat 27,28 ser vi ham med en skarlagen kappe. At han er konge over Israel er det store tema i Matteus- evangeliet.

Det er verd å legge merke til at tusenvis av snegler og marker måtte gi deres liv for at blå-, purpur-, og skarlagenfargen skulle kunne produseres. I disse fargene er der derfor noe som minner oss om offerdyrenes død.

TRE INNGANGER

Porten til forgården var den første inngangen. Gjennom dette forheng gikk en inn i forgården.

Den andre inngangen førte inn i det hellige. Det hang et teppe foran denne inngangen. Gjennom dette fikk bare prestene lov til å gå, når de skulle utføre sin tjeneste.

Foran den tredje inngangen hang forhenget som dekket for det aller helligste. Selv presten fikk ikke lov til å gå inn der. Bare ypperstepresten hadde tillatelse til å gå inn en gang om året, på den store forsoningsdagen.

Alle de tre teppene var vevd i de ovenfor nevnte fargene. Men det tredje, forhenget foran det aller helligste, hadde kjeruber påbrodert. Dette tilkjennegav at disse hellige vesener alltid beskyttet Guds herlighet. Bak dette forheng var arken, hvor Gud bodde.

Det første teppet, porten til forgården, var 20 alen bredt og fem alen høyt. Teppene foran det hellige og det aller helligste derimot, var 10 alen brede og 10 alen høye. Det første var usedvanlig bredt, mens de andre var smalere og høyere. La oss se på hva dette kan bety.

Fri adgang

Ved den første døren inviterer Gud syndere og gir dem fri adgang. De blir forløste syndere som er frelst for alltid, dersom de går inn. Som vi så da vi talte om renseseskaret: nå er de ikke lenger syndere, de er prester. Nå, i det Nye Testamentets tid, har de mulighet til å gå videre, inn i selve den himmelske helligdom.

Det er et svært beklagelig faktum at mange ikke går lenger enn til alteret. Synes de forhenget er for smalt, eller anser de det for å være altfor høyt og hellig? Vil de ikke våge seg videre? De kunne gått videre, men de gjør det ikke. Dette er virkelig trist! De går glipp av det store privilegium det er å gå inn i Guds hus.

Men må vi ikke vente med å gå inn i himmelen til vi blir kalt bort fra jorden? Dette er selvfølgelig tilfelle dersom vi tenker på å gå inn der legemlig, men allerede nå har hver eneste kristen det store privilegium å kunne gå inn i Guds nærvær som prest, for å ofre åndelige offer, lovprisning og tilbedelse.

Han har faktisk lov til å gjøre det som tidligere var forbudt for presten: han kan gå inn gjennom den tredje inngang, gjennom forhenget, inn i det aller helligste, den innerste del av helligdommen, inn i Guds umiddelbare nærhet.

Da frelseren døde på korset, revnet forhenget til det aller helligste i templet i to, fra øverst til nederst. Dette var Guds gjerning. Det var ikke mennesker som gjorde det, for det revnet fra øverst til nederst. Kristi død åpnet veien til Guds herlighet.

Vi har full frihet til å gå inn i helligdommen gjennom forhenget (Heb 10, 19-20). Dette privilegium er vårt, bror og søster i Kristus. La oss med frimodighet gjøre bruk av det!

*Ved min natur og ved min ferd
Så langt fra Gud jeg stod,
Dog kom jeg ved hans nåde nær
I kraft av Jesu blod.*

*Så nær, så ganske nær til deg,
Mer nær ei tenkes kan,
For nå du ser meg i din Sønn,
Jeg er så nær som han.*

TELTTEPPENE

Plankene til veggene og søylene som teppene hang fra, kan kalles bygningens reisverk. Over dette reisverk var der spredt fire store tepper som sammen dannet bygningens tak. De beskyttet tabernaklet mot vind og vær.

Enhver som sto i det hellige eller det aller helligste og så opp ville bli fylt med beundring. Det var som å se rett inn i himmelen, en så et stort skjønt teppe i fire farger, dekket med kjeruber. Budskapet var klart: den hellige bor her! Dette var det innerste av fire tepper som dekket hele tabernaklet. Det var 40 ganger 28 alen stort. Over det lå det andre teppet, som var vevd av gjetehaar, dette var 44 ganger 30 alen. Det var altså større enn det innerste teppet, og ble kalt 'teltet over tabernaklet.'

Dette 'teltet' beskyttet det skjønne teppet som var under og tjente i tillegg som en sikkerhetsforanstaltning, idet det skilte hele bygningen fra omgivelsene. Symbolsk taler disse teppene, og spesielt det andre som fungerte som et dekke, om atskillelse. Det betyr at Guds hus er atskilt fra verden og fra alt det som ikke er passende for Guds nærvær. Sanne troende, som er bygget sammen til en Guds bolig, må også kunne karakteriseres slik.

Vi bør merke oss at atskillelse ikke er strenghet overfor ikke-troende, men heller overfor oss selv, så vi kan være atskilt fra ondskap. Kristus viste dette på en fullkommen måte da han var på jord.

Rødfarget værskind dannet det tredje dekket. En vær ble slaktet under innvielsessermonien for prestene, da de ble helliget til Guds tjeneste (2 Mos 29,15-35; 3 Mos 8,2). Dette offerdyr står for Sønnens absolutte hengivenhet til Faderen, lydig til døden på korset (Fil 2,8). Det at det ble farget rødt understreker enda sterkere tanken på hans død og utgytelsen av hans blod.

Det ytterste dekket ble laget av selskind. Fra utsiden så disse skinnene ikke særlig tiltrekkende ut. Slik ser det hele ut for den som ikke har kommet til troen, han ser ikke noen herlighet i Kristus. Men alle som har lært Kristus å kjenne er klar over at han ikke lar seg påvirke av omstendighetene. Ytre innflytelse vil aldri kunne trenge gjennom dette dekket. Slik er det med Kristus, den uforanderlige, synden kunne ikke røre ham.

Kristus kunne stå imot enhver fristelse og all motstand. I hans varetekt er vi trygge, og blir bevart i samfunn med ham.

MEDARBEIDERE ØNSKET!

2 Mos 31,1-11

For å kunne bygge en slik bygning krevdes det stor dyktighet. Håndverkerne måtte være mestre både i tømmermannsarbeid, brodering, metallarbeid osv

De to som ble kalt av Gud og gitt i oppdrag å utføre dette arbeid var Besalel (hans navn betyr 'under Guds skygge'), og Oholiab (hans navn betyr 'mitt telt er Faderen'). I Skriften blir ofte en persons karakter uttrykt i hans navn. Disse håndverkernes navn antyder at de levde i nært samfunn med Gud.

Om Besalel leser vi: 'Jeg har fylt ham med Guds Ånd' (2 Mos 31,3). Oholiab var ikke den eneste som hjalp til. I 2 Mos 31,6 sier Gud: 'Jeg har gitt alle de begavede håndverkerne visdom i hjertet, så de kan lage alt det Jeg bød deg.'

Slik er det også i dag, alle kan bli fylt med Guds Ånd (Ef 5,18), og få visdom (Jak 1,5), så en kan hjelpe til med å bygge Guds hus på jord (1 Kor 3,10-15; 1 Pet 2,5).

Hver eneste israellitt kunne bringe bygningsmaterialer og gaver, og slik bidra til arbeidet (2 Mos 25,1-9; 35,20-24). Vi kan gjøre mer enn det. Vi kan gi mer enn det vi eier, vi kan gi oss selv, hele vårt liv. Vi skulle ikke gi motvillig eller av tvang, men av fri vilje. Er ikke vår Gud verd at vi gjør dette for ham? Dessuten, det vi beholder for oss selv, må vi snart forlate - vi vil tape det. Mens det vi gir til ham blir vinning for oss - og forblir vårt for evig!

Kvinnene

Hvem vevde og broderte disse teppene? Det må ha vært et veldig arbeid! Det ble helt sikkert utført av kvinner. Kvinnene fikk ikke lov til å være prester i tabernaklet, heller ikke fikk de utføre levittenes arbeid. Men Gud hadde en spesiell oppgave for deres følsomme fingre: de fikk i oppdrag å lage det ytre dekket til hans bolig. Er ikke det fremdeles deres tjeneste?

Selv i dag har gudfryktige kvinner den utsøkte oppgaven å sørge for klærne til Guds folk. Også i dag bor Gud midt blant sitt folk. Kvinnene sørger ikke bare for sitt eget ytre, men for hele familiens. Det begynner med barna. Hun lærer dem sømmelighet ved måten hun klær dem på. I enhver familie er det spesielt moren som øver innflytelse på måten barnas smak når det gjelder klesdrakt utvikler seg. Vanligvis er det moren som i siste instans også bestemmer farens ytre. Om hele familien blir kledd i samsvar med Guds tanker vil til syvende og sist være hennes beslutning. Hvilken betydningsfull oppgave er ikke dette for kvinnen som med utholdende kjærlighet vever og broderer dekket til Guds bolig, forsamlingen?

Akkurat som Israels kvinner vevde de dekkene som symboliserte Kristi herlighet, så kan en kristen kvinne, ved sin oppførsel, sin holdning, sine ord, og den innflytelse hun har, vise litt av hva den Herre Jesus betyr for henne.

DET HELLIGE

Hvilke gjenstander finnes i det hellige? Lysestaken, bordet for skuebrødet og røkelsesalteret.

Lysestaken

2 Mos 25,31-40

Hva er det første jeg får øye på i det hellige? Lyset, lysestaken. Gud er lys. Kristus var verdens lys (Joh 9,5). Lysestaken var av rent gull. Den var ikke støpt, men smidd med hammer av en dyktig gullsmed. Det rene gullet ble slått igjen og igjen. Han som er det sanne lys led idet han ble slått med de harde slagene av Guds dom.

Selve lysestaken med de seks armene som gikk ut fra den utgjorde et hele. De syv oljelampene som var på den gav lys i mørket. Lampene ble fylt med olivenolje, som er et bilde på Den Hellige Ånd (Sak 4,1-6). Slik er det med de troende som er nært forbundet med Kristus - de kan også spre lyset, men det kan de bare ved Den Hellige Ånd.

Hver eneste lampe ble tatt hånd om for seg. Den del av veiken som var oppbrent gav ikke lys, så den måtte presten fjerne. En troendes liv som er tilstoppet av urenheter sprer ikke lys. Vekesaksen måtte tas i bruk. Det var vanskelig å bruke den, men dersom den ble brukt på rett måte skinte lyset snart i all dets glans igjen. Lyset falt først og fremst på selve lysestaken, som taler om Kristus. Det er betydningen av (4 Mos 8,2,3).

La oss huske på at lyset vi sprer ikke skal falle på oss, men på den Herre Jesus. Det er ham lyset skal skinne på, han skal herliggjøres!

I himmelen vil han igjen bli lyset: 'Og Stadens gate var av rent gull . . . Og Staden har ikke bruk for solen eller månen til å skinne i den, for Guds herlighet opplyste den. Lammet er dens lys' (Åp 21,21,23).

Bordet for skuebrødet

2 Mos 25,23-30

Rett overfor lysestaken stod bordet som var kledd med rent gull. På bordet lå tolv brød, samme antall som tallet på Israels stammer.

Bordet er Kristus (husk at treet er kledd med gull). Akkurat som bordet bar brødene, slik bærer Kristus Guds folk i dag. De er godtatt av Gud, fordi han bærer dem. Gud ser dem i lys av lysestaken av gull. De tolv brødene betyr hele nasjonen Israel. Selv da de ti stammene ble bortført til Assyria og bare to var igjen i landet, var der fremdeles tolv brød på bordet.

Det er slik vi må se de tolv brødene i dag også. Det betyr at vi i vår kjærlighet, og i våre bønner skulle omfatte hele Guds folk. Der er splittelser blant Guds folk i dag. Grupper og sekter er fremherskende overalt. Til vår skam må vi ydmykt innrømme

dette. Men likevel er der en enhet som består - Gud kjenner sine. La oss derfor rekke ut vår hånd til dem som brødre og elske dem helhjertet.

'Far . . . Jeg ber for dem . . .
dem som Du har gitt Meg, . . .
så de kan være ett,
slik som Vi er ett'
(Joh 17,9-11).

Rundt bordet var der en ramme på en håndsbredd, laget av gull. Uten tvil hindret denne brødene fra å gli av bordet.

Den Herre Jesus er rammen av gull. Rammen skulle være en håndsbredd høy. Den Herre Jesus har et fast grep om sine. Han beskytter dem. Er ikke Guds Sønners hender sterke nok til å bevare hans folk?

Brødet

På hver sabbat ble brødene spist av prestene, og nye brød ble lagt på bordet. Brødet på gullbordet var mat for prestene. Gud hadde bestemt det slik. Joh 6,32-50 sier at den Herre Jesus er det levende brød som kom ned fra himmelen, og om noen eter av dette brød vil han leve for evig.

Den kristnes liv blir tilført næring fra det sanne brød. Når vi eter ham, idet vi er opptatt med ham i Ordet, gleder vi oss over ham, og slik sikres åndelig vekst og sann velsignelse.

Røkelsesalteret av gull

2 Mos 30,1-9

Røkelsesalteret av gull ble ikke brukt til å ofre dyr på slik som det store kobberalteret i forgården. Bare velluktende røkelse ble brent der. Den behagelige lukt fra røkelsen steg opp til Gud. Hva denne symboliserer blir klart når vi leser Sal 141,2 og Åp 8,3.

Røkelse taler om de helliges (de troendes) bønner, men det taler også om Guds folks takksigelse, lovprisning og tilbedelse slik vi leser i Heb 13,15. Det legges på alteret, men stiger alt opp til Gud. Alteret bringer det likesom til Gud. Slik bringer Kristus våre bønner og vår takksigelse til Gud. Ville de blitt godtatt av Gud dersom de kom direkte fra oss? Nei, Kristus renses og helliger dem.

På denne måten kan hver eneste troende nærme seg Gud som prest. I tillegg til dette, kan alle Guds barn sammen, som et hellig presteskap, bære fram åndelige offer som er til behag for Gud ved Jesus Kristus (1 Pet 2,5-9).

Din kjærlighet, o Fader, kom i Sønnen til oss ned.

Nå er vi sønner, ett med Ham, begynt er evighet.

For deg vi fremstår uten plett i Ham, som er vårt liv,

Tilber nå deg i hellighet, vår ånd for evig fri.

Den lovsang, ledet av din Sønn er fullt ditt velbehag

Og våre hjerter ved din Ånd istemmer den i dag.

Vår del er nå din kjærlighet, i Ham er nåde rik

For din og Sønnens herlighet vi snart skal bli ham lik.

Hvile

Selv spurven og svalen har et rede, et sted hvor de kan hvile (Sal 84,3). Salmisten fortsetter med å beskrive det hvilested slik: 'Dine altere, hærskaenes Herre, min konge og min Gud.' Ordet alter står i flertall, for der er to.

En person må først og fremst finne hvile ved kobberalteret i forgården hvor brennofferet ofres. Det betyr at han må finne forsoning ved korset. Det er stedet hvor hans trosliv begynner. Senere finner han hvile ved gullalteret hvor røkelsen ofres - bønn og tilbedelse.

Tilbedelse er det høyeste et menneske kan gi. Det begynner på jorden og vil aldri opphøre. Vi kan begynne å ofre lovprisning og tilbedelse her, men det vil fortsette med å være vår beskjeftigelse gjennom all evighet (Åp 5).

Røkelse

Røkelsen måtte lages spesielt, men bare etter den guddommelige anvisning som er gitt i 2 Mos 30, 34-38. Den skulle lages av fire bestanddeler. Ingen fikk tillatelse til å lage noe som lignet på den, for å kjenne duften av den. Røkelsen skulle være for Gud alene, likesom den fulle nytelsen av Sønnens herlighet utelukkende tilhører Faderen.

Faderen betrakter alltid Sønnen med den største kjærlighet.

'Dette er Min Sønn, Den Elskede,

i Ham har jeg velbehag.'

Da vi betraktet brennofferet, så vi forløsningsverket som Kristus fullførte. I røkelsen ser vi hva han er i seg selv. Her er det ikke et spørsmål om hva han har gjort eller utført, uansett hvor stort det måtte være, men om hans personlige egenskaper. En person betyr mer enn det verk han har utført. Vi tenker på hans storhet, hans vidunderlige kjærlighet og hans mange andre egenskaper som stråler i guddommelig herlighet.

Vi kan, som prester, ofre alt dette til Gud i tilbedelse. Ja, vi kan bringe Faderen alt vi har funnet og beundrer i Sønnen. Vi kan glede oss over alt det vi har funnet i den Herre Jesus, alt som vi har sett i hans person, alt dette kan vi tale til Faderen om. På denne måten kan vi ha samfunn med Faderen.

Selvfølgelig er det slik at vi aldri vil kunne ofre tilstrekkelig takksigelse for den forløsning som er fullført og for den velsignelse vi har mottatt. Men tilbedelse er mer enn takksigelse, det er å glede seg over Sønnens person, hans skjønnhet, hans kjærlighet, og all hans personlige rikdom hos Faderen. Dette er en velluktende duft for Faderen.

Min kjære venn, elsker du den Herre Jesus? Når du tenker på ham og den kjærlighet han har vist, kan du nærme deg Gud og fortelle ham dette - det er tilbedelse. Det er å tømme ut nardussalven, slik Maria fra Betania gjorde det da hun salvet hans føtter, og huset ble fylt med salvens duft (Joh 12).

Det er å ofre velluktende røkelse.

Gulvet

Hva var gulvet i dette hus laget av? Du ville kanskje ha ventet at det var av de samme materialene som veggene, eller at det var laget av gull. Eller kanskje du ville tenke at det måtte være av tre. Det var ingen av delene, for gulvet bestod rett og slett av sand. Hvordan kan det ha seg? Guds hus, i all sin glans og skjønnhet, som var innviet til bolig for universets majestet, og allikevel hadde det jordgulv? Til tross for at alle gjenstandene i Guds hus var laget av gull, sto huset på sand.

For oss betyr dette at vi som Guds folk er på reise gjennom en ørken som ikke har noe å bidra med til vårt nye liv som kristne. Vi er fremmede og utlendinger her. Der er vanskeligheter, sorger og skuffelser, sykdom og død, rundt oss på alle kanter. Men vi er ikke alene. Hver eneste dag er Gud med oss i ørkenen. Han mister ikke sitt folk av syne. Hvilken kjærlighet! Hvilken enorm hjelp! Selv i dine vanskeligheter er han deg nær. 'Meg er gitt all makt i himmel og på jord . . . Og se, Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende' (Mat 28,18,20).

Hold ut litt til, for han er med oss. Snart vil vi nå målet, og da skal vi være med ham.

Stengene

Stengene som tilhørte bordet og arken betyr ett og det samme, nemlig at gjenstandene i Guds hus skulle bæres. Gud reiste sammen med sitt folk. Men stengene forteller oss også noe om hva som er vår oppgave. Levittene bar disse kostlige gjenstandene som taler om Kristus. Alle som møtte dem i ørkenen kunne se at de bar kostelige skatter.

Vi som er troende i dag bærer også vidunderlige ting med oss. Vi viser andre hvem

han er og hva vi eier i ham. På denne måten vitner vi for ham slik at syndere kan bli frelst. Men gjør vi dette? Er stengene på våre skuldre?

Om mennesker i dag lærer Guds forløsende kjærlighet å kjenne, er det gjennom oss. Gud bruker bare forløste syndere til å spre evangeliet. La oss gjøre vår del av arbeidet!

YPPERSTEPRESTEN

2 Mos 28

Alle som har sett ypperstepresten, eller retttere sagt, alle som har sett hans klær og forstått hva disse klær forteller oss om vår himmelske yppersteprest, vil være fylt av en dyp takknemlighet, og leve lykkelig i en urokkelig tro.

Livkjortelen

La oss først se på livkjortelen, yppersteprestens ytre klesplagg. Enda en gang merker vi oss at kledningen er brodert med de fire velkjente fargene. Men legg merke til at gulltråder ble vevd inn i den (2 Mos 39,3). Vi har lært at gull taler om himmelsk herlighet. Ja, den Herre Jesus er nå vår yppersteprest i himmelen.

Han var på jorden. Han vet hvordan det er å leve her. Han kjenner våre vanskeligheter og sorger som ingen andre. Nå kan han vise oss medlidenhet, og det er nettopp hva han gjør. Han forstår alt som angår deg og meg. Han hjelper sine egne. Han er nemlig vår miskunnelige yppersteprest (Heb 4,15).

Stenene på skulderbåndene

Hva slags stener er det vi finner på yppersteprestens høyre og venstre skulder? Det er kostelige stener. Seks navn er inngravert på hver av dem, tolv i alt, tallet på Israels tolv stammer. Hele nasjonen ble båret på yppersteprestens skuldre.

I dag bærer den Herre Jesus alle som tilhører ham, hele Guds folk, på sine sterke skuldre, akkurat som den gode hyrde bærer lammet hjem på sine skuldre.

Brystduken

Brystduken var firkantet og brodert med gulltråder. På den var der tolv forskjellige kostelige stener, i en innfatning av gull, med navnene på Israels tolv stammer inngravert. Kostelige stener er de skjønneste ting som finnes på jorden, og de har ofte en umåtelig verdi. Til forskjell fra de stenene som ypperstepresten hadde på skuldrene, er navnene her inngravert på en særskilt sten. De han hadde på skuldrene var like, mens her har vi tolv forskjellige stener. Disse tolv symboliserte Israels stammer enkeltvis, hver sten hadde navnet på en av stammene inngravert.

Dette gir oss to grunner til å juble: den Herre Jesus bevarer menigheten som et hele (skuldrene), men han kjenner oss også enkeltvis (brystduken). Med det samme du blir frelst, blir ditt navn kjent i himmelen. Den Herre Jesus setter pris på deg som på en kostelig juvel. Vår verdi avhenger ikke av hva vi er i oss selv, men av hva vi er i ham. Han bærer deg i sitt kjærlige hjerte.

Dette gjelder ikke de vantro. I Skriften ser vi at deres navn ikke har noen verdi for Gud. Bare tenk på fortellingen om den rike mannen i Luk 16. Hans navn blir ikke nevnt. Lazarus derimot er omtalt med sitt navn. Hans navn betyr 'Gud er min hjelper.' På jorden var han ukjent, men han var velkjent i himmelen.

De troendes navn er inngravert på stenene, de kan ikke på noen måte viskes ut. De skinner i himmelens lys. Dess mer strålende lyset skinner, dess mer funkler de i sin glans. Alt dette har funnet sted av nåde og er blitt mulig ved ypperstepresten.

Vi er alle sammen på hans skuldre, båret av hans kraft, og hver for oss er vi på hans hjerte, båret av hans kjærlighet

Fullbyrdet verket ble

Og utgydt of'rets blod,

I himlen Jesus selv,

Vår talsmann, står for Gud,

Der oppe bor vår store prest

Med våre navner på sitt bryst

I jordisk tempel kan

Ei tjen'sten finne sted,

Et presteskap har han

I himmelsk herlighet.

Nå svinner alle skygger hen,

I ham all fylde stråler frem.

'Derfor, hellige brødre, dere som har del i det himmelske kall, rett sinnet mot vår bekjennelses Apostel og Yppersteprest, Kristus Jesus' (Heb 3,1). Han lever alltid for å gå i forbønn for dem. En slik yppersteprest måtte vi ha (Heb 7,25,26).

Urim og tummim

Brystduken skulle brettes dobbelt. Hvorfor? Fordi noe var gjemt i den, det kalles urim og tummim. Mest sansynligvis var dette edelstener, og ordene betyr lys og fullkommenhet.

Når noen måtte gjøre en viktig avgjørelse, men ikke visste nøyaktig hva Gud ville de skulle gjøre, gikk de til ypperstepresten. Han var i stand til å fortelle dem hva Guds vilje var ved hjelp av urin og tummim. Ved dem gav Gud sitt svar, og den som spurte fikk fullkomment lys over hva han skulle gjøre.

Kanskje noen tenker som så: 'Jeg skulle ønske vi hadde en yppersteprest som alltid kunne vise oss veien!' Vel, det er nettopp hva vi har, men heldigvis ikke på jorden hvor vi kanskje måtte ha reist langt for å få hjelp! Vår yppersteprest er i himmelen, og ved bønn har vi direkte forbindelse med ham.

Vi kan nærme oss vår yppersteprest med alle våre problemer. Han er der for oss. Han lever for sitt folk. Han lar oss ikke være i tvil. Vi kan fortelle ham alt, og så må vi rolig vente på hans svar. I sin tid vil han gjøre det klart for oss hvilken vei vi skal gå.

Overkjortelen

Overkjortelen til livkjortelen skulle være blåfarget. På kanten nederst skulle den ha granatepler i tre farger, og gullbjeller. Rundt hele kanten skulle det vekselvis være et granateple og en gullbjelle.

Når vi tenker på dette, fatter vi snart poenget. En bjelle lager lyd, men lyd alene, bare snakk, er ikke nok. Dette forklarer hvorfor det vekselvis skulle være en bjelle og et granateple. Mengden lyd skulle være lik mengden frukt, ord og gjerninger skulle være der i like stor grad.

I Kristus finner vi disse ting i fullkommen balanse (Luk 24,19).

Huen

På yppersteprestens panne, knyttet til huen av fint lin, var der en plate av rent gull med følgende innskrift: HELLIGET FOR HERREN.

Guds folk var i seg selv uverdige. Men Gud så gullplaten med inskripsjonen, og derfor var Israel helliget. I dag er også Guds folk helliget og antatt av Gud, men bare i og ved den Herre Jesus, vår store yppersteprest.

'For at vi ved to uforanderlige ting, som bekrefter at det er umulig for Gud å lyve, kunne ha en sterk trøst, vi som har søkt tilflukt ved å gripe det håpet som er satt foran oss. Dette håpet har vi som et anker for sjelen, sikkert og fast, som når inn til Det indre innenfor forhenget, dit Jesus gikk som en forløper for oss, og Han er blitt Yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks ordning' (Heb 6,18-20).

DET ALLER HELDIGSTE

2 Mos 25,10-22

Arken

Til slutt skal vi gå inn i det aller helligste. Hva finner vi der? I det fullkomne rom, symbolisert ved sin kubiske form (10 ˆ 10 ˆ 10 alen), var alt av gull. Der bak forhenget sto arken, Guds trone. Det var stedet hvor Gud bodde.

Arken var en kasse laget av tre, men innvendig og utvendig var den kledd med rent gull. Dette viser at arken var et forbilde på Kristus. På arken lå et stort lokk laget av gull, nådestolen. Den var to og en halv alen lang og en og en halv alen bred, med kjeruber av gull over seg. Her bodde Gud i utilgjengelig lys. Lyset var omgitt av mørke skyer. 'Ikke noe menneske kan se Meg og leve' (2 Mos 33,20).

Det er godt at vi lever under nåden, og ikke under loven (Rom 6,14).

De som tilhører Kristus kan nå se Herrens herlighet med utildekket ansikt (2 Kor 3,18).

Hva var i arken?

De ting som ble oppbevart i arken gir oss ytterligere bevis på at arken var et forbilde på Kristus.

Lovens tavler, de ti bud, lå der. Bare Kristus kunne si til Gud det han sa da han var på jorden: 'Din lov er i Mitt indre' (Sal 40,9). Den Herre Jesus bar Guds lov i sitt hjerte.

Vi finner også gullkrukken med manna der. Ifølge Joh 6, er Kristus den sanne manna, maten for vår pilgrimsreise gjennom verden. Det aller helligste er et forbilde på himmelen, og der trenger vi ikke lenger mannaen. Men hvorfor finner vi da mannaen her? Der oppe vil det tjene som en himmelsk påminnelse om all den nytelse vi hadde av Kristus selv mens vi var her på jorden.

Endelig finner vi Arons stav som hadde blomstret. Staven var av mandeltre, et tre som blomstrer tidligere enn noe annet tre. Det taler derfor om det nye liv som viser seg etter vinteren når alt er dødt. Staven er derfor forbundet med oppstandelsen, med Kristus som den oppstandne seierherre, vår levende yppersteprest.

Nådestolen

Nådestolen dekket arken. Her var Guds trone, laget av rent gull. Her bodde den tre ganger hellige, den allmektige majestet. Denne trone skulle ha vært en dommens trone. Loven som Israel hadde overtrådt, lå under nådestolen. Gud bodde midt iblant et syndig folk. I virkeligheten burde han ha ødelagt dem, og slik fjernet dem for alltid. Men en gang i året, stenket ypperstepresten blod på nådestolen. Det blod talte om det

fullkomne offer. I kraft av dette blod ble det som ellers skulle ha vært en dommens trone omskapt til en nådens trone (Rom 3,25).

Kjerubene

Kjerubene var opphøyede vesener. De beskyttet Guds trone. Kjerubene med det flammende sverd vokter veien til Edens hage (1 Mos 3). Men i tabernaklet er de forbundet med nåde. Deres vinger er utspent over nådestolen. Deres ansikter er vendt mot nådestolen, som om de i beundring så ned på blodet som var bestenet der (3 Mos 16).

Tronen

Vår store yppersteprest, den Herre Jesus, har ved sitt eget blod, én gang for alle gått inn i det aller helligste, etter å ha vunnet en evig forløsning (Heb 9,12; 4,16). Nå er der ingen domstrone i himmelen, bare en nådetrone. Hver den som kommer til tronen for å motta miskunn og velsignelse nå, er i sannhet lykkelig. Nådens tid har allerede vart i over 1900 år, men den er i ferd med å løpe ut.

Ved Kristi komme vil dommens tid begynne. Da vil nådens tid for deg være slutt, og du kan ikke lenger bli frelst. Da vil det være for sent, og du og alle de som ikke har omvendt seg, vil stå overfor en annen trone, nemlig dommens trone.

I Åp 20,11-15 ser vi de døde, store og små, stå foran den store hvite trone. Ingen vil bli frikjent der. Alle som ikke kommer til nådens trone vil måtte stå foran denne fryktelige majestetiske tronen. De vil høre sin dom og måtte samtykke i den. 'På grunn av mine synder fortjener jeg denne dom. Mens jeg var på jorden ville jeg ikke bli frelst, nå vil jeg bli kastet i ildsjøen for evig. Det er ikke Guds skyld at jeg går fortapt. Han var full av kjærlighet og ønsket å frelse meg, men jeg ønsket ikke å bli frelst.'

Hvilke endeløse bebreidelser vil der ikke bli, gråt og tenners gnissel! 'Om jeg bare hadde hørt etter. Jeg var så nær, men nå er jeg i det ytterste mørket.'

Det er ikke bare vår inderlige bønn, det er Guds største ønske at du som leser dette heftet skal bli lykkelig for tid og evighet!

VELKOMMEN TIL GUDS HUS!

Vi er utenfor, langt borte fra Gud. Vi er syndere, fiender. Vi hadde en stor syndeskyld og fortjente å bli værende utenfor i vår elendighet, i det ytterste mørket, i den evige natt.

Vi gikk inn gjennom den åpne døren. Den Herre Jesus var døren. Ved alteret så vi Guds kjærlighet, som var årsaken til at hans eneste Sønn ble ofret på korset. Der fant vi forlikelse og fred med Gud. Så kom vi til Guds hus.

Det overgikk all våre forventninger. Vi så vår Herre Jesu rikdom i lysestaken, bordet og gullalteret. Gjennom forhenget kom vi inn i det himmelske lys som omgav Guds trone. Der er vårt hjem. Gud ønsker å ha fortapte syndere der. Er dette en drøm? Nei, det er virkelighet! Nå fatter vi dette ved tro, men snart skal vi se det i virkeligheten.

Hvilken kjærlighet Gud har vist! Hvor stor er ikke hans nåde! Hvor vidunderlig er ikke den person som fullførte alt dette, Guds Sønn! Det er ingen som ham! 'Den som vitner om alt dette, sier: Ja, Jeg kommer snart' (Åp 22,20).

Når han har kommet for å ta sine egne med til sitt hjem i himmelen, vil den evige lovsang fra utallige forlørte lyde gjennom himlens sal. Det vil bli et stort kor, med sang fra fullkomne stemmer, akkompagnert med fullkommen musikk spilt på harper:

'Han som elsket oss og rensset oss fra våre synder
i Sitt eget blod, og som har gjort oss til konger og
prester for Sin Gud og Far - Ham tilhører æren og herredømmet i all evighet! Amen'
(Åp 1,5,6).

Kommer du til å være der? Kommer du til å være med når han kommer for å ta sine egne til sin evige bolig? Hvilket privilegium det er å være på veien dit! Du kan også bli med. Du er velkommen!

Se, herligheten stråler ned på min vandringssti,
den taler om hans nåde, som gav seg selv for meg.
Skjønt her som i en ødemark en liten tid jeg går,
meg Herren Jesus styrker med kraft som alt formår.

Se, himlens dør står åpen, jeg ser min Faders hjem,
og kortere blir ferden, jeg har ei langt igjen.

Jeg reiser til det gode land, ved tro jeg har det nådd,
for skue ham som med meg har hele veien gått.

Hans kjære røst meg kaller å komme dit han er,
min sjel mot målet jager, jeg vil ei hvile her,
mitt hjertes vinger hever seg, mitt hjemland når jeg snart,
og herligheten stråler fra faderhuset klart.

I dette heftet er alt forklart enkelt og på en kortfattet måte.

Der er mye mer å si om betydningen av tabernaklet enn det vi har tatt med her. Derfor bør du lese din Bibel og studere nøyere hva Guds ord har å si om dette emnet! Ta tid til dette, spesielt når du er ung. Det er en gullgruve. Grav dypt. Det vil kreve tid og anstrengelse, men alle som hengir seg til et slikt studium, vil bli rikt belønnet. Du vil få skatter som varer, du vil lære den Herre Jesus bedre å kjenne. Han er den største tenkelige skatt - du vil bli rik.

Anbefalte bøker

De følgende bøker kan bestilles fra: Kristen litteratur, Klepp, Norge eller direkte fra Chapter Two, London SE 18, England www.chaptertwobooks.org.uk

- R.F. Kingscote , **Kristus fremstilt i ofrene** (ib)

Engelske bøker:

- S. Ridout, **Lectures on the Tabernacle**

- H. W. Soltau, **Tabernacle, Priesthood and Offerings**

- H. W. Soltau, **The Holy Vessels and Furniture of the Tabernacle**

- J. Ritchie, **The Tabernacle in the Wilderness**

- E. C. Pressland, **Foreshadows**

- C. H. Mackintosh, **Notes on the Pentateuch**

- E. Dennett, **Typical Teachings of Exodus**

- 56 Colour Slides Disse fargeslidesene er laget av den modellen av tabernaklet som er brukt i denne boken av J.Rouw.